

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo

Quorum Prior in duas Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales,
Canonicas Et Regulares: Secundus Controversias Civiles determinat

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo - Quorum Prior in duas
Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales, Canonicas Et Regulares:
Secundus Controversias Civiles determinat

Tonduti, Pierre François de

Lugduni, M.DC.LXXXIX.

Cap. CLXIX. De materia Regulæ de infirmis resignantibus, quæ est regula
19. S. D. N. Alexandri Papæ VII. concluditur illi locum esse in collationibus
Ordinariorum, quamvis contrarium servetur in ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98388](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98388)

110 Petri Francisci de Tonduti Sanlegerii,

- Congregationem, testatur Gonzales dicto numero 107. in fine, Moneta de commut. ultimar. volunt.
- 5 cap. 11. quæst. 237. & 238. † Licet ipse hoc videatur ampliare, ut procedat etiam in beneficiis curatis, ut in illis deserviri possit per Vicarium substitutum, si talis sit consuetudo ex justa causa introducta, quæ sit utilis, vel necessaria ipsi Ecclesiæ: post Angel. in Summa, in verbo, Clericus, §. 1. numero 7. Ioan. de Selva dicto tractatu de benef. part. 4. quæst. 2. & alii per eum relati: cujus tamen contrarium supra diximus ex Rebuffo dicto tit. de dispensatione de non residendo, numero 66. quam sententiam sequitur & comprobatur Covar. lib. 3. variar. resolut. capite 13. numero 9. versio. ceterum in sacerdotis. † Cuius rei ratio est, quia residentia est introducta de iure divino in huius generis beneficiis, & ideo contra illam consuetudo introduci non potest, nec per illam legi divinæ derogari: cap. quanto, de consuetudine, & facit Concil. Trident. sess. 24. cap. 12. de reformat. in verbo, aut consuetudinis, & ibi Barbosa, numero 70. Tamen Selva loco citato, existimat sententiam Angeli posse locum habere, si beneficium curatum adeo esset tenue, ut ex ejus redditibus Presbyter ali non possit, nec populus sufficeret ad dandum Curato alimentaria necessaria. † Verum contrarium tenet, nempe Parochum teneri ad residendum, etiam si parochialis Ecclesia sit tenuis, Barbosa de officio parochi, cap. 8. numero 4. † ubi hoc ampliat ut locum habeat, etiam si in illa parochia remanserint tantum tres, vel quatuor incolæ: ut fuit decisum per Sacram Congregationem, apud Garz. de benef. part. 3. capite 2. numero 179. in decimaquarta declaratione. Quamvis si omnes Parochiani recessissent, ita quod nullus remaneret, non teneretur quis personaliter residere, cum tale beneficium hoc casu habatur tanquam simplex: est enim tunc beneficium curatum habitu, sed non actu: Riccioli. in tract. de iure personar. extr. grem. Ecol. exist. libro 1. capite 14. numero 2. ubi dicit taliter provisum non teneri personaliter residere, † neque promoveri ad Sacerdotium intra annum: per eundem dicto cap. 14. n. 4.
- 10 † sicut pariter tale beneficium non inducere incompatibilitatem cum alia Parochiali: ut in dicto cap. 14. num. 5.
- 11 Potest tamen status Ecclesiæ mutari longissimi temporis præscriptione, & ex Parochiali Ecclesia fieri beneficium simplex: ut per Monet. dicto c. 11. num. 237. in princip. si interveniat immemorialis consuetudo, vel summi Pontificis privilegium, ut probat Monet. in dicto tract. de commut. ultimar. volunt. quæst. 11. num. 107. & num. 110. versio. & in specie, & hoc casu sine dubio Parochus non tenebitur ad residentiam, quia beneficium efficitur simplex, & liberum à residentia
- Multò igitur magis in casu proposito valida erit consuetudo non residendi, cum non agatur de beneficio curato, sed de simplici beneficio servitorio,
- 12 † in quo propter diminutionem reddituum beneficii, potest Episcopus solus exonerare possessorem à servis & oneribus in fundatione contentis: Roch. de Curat. in tractat. de iur. patronat. in verbo, Et quod de diocesan. consensu, quæst. 15. in princip.
- 13 Lambert. in eodem tractat. lib. 3. quæst. 6. art. 7. † Immo cessante consuetudine potest Episcopus propter solam tenuitatem reddituum tollere obligationem residentie, quamvis Capellania sit fundata cum obligatione residendi personaliter: ut per Garz. de benef. part. 7. cap. 1. n. 126. & sequent. maxime n. 129.

Et per consequens dictus Capellanus non potest privari beneficio propter non residentiam, hanc re dicta consuetudine antiquissima non residentia in dicta Capellania, cum tolerantia & scientia Episcopi diocesani, attenta potissimum dicta finituum tenuitate, ut supra ostensum fuit.

Sed hic opportunè dubitari potest, utrum Capitulum possit absentem, & non residentem dispensare, seu illi condonare distributiones quotidianas? † In hac questione certum est, distributiones illas non deberi nisi interessentibus, tam ex dispositione juris communis, quam sacri Concilii Tridentini, sess. 24. c. 12. §. distributiones, Scaphin. decis. 1131. numero 1. & 1140. † Et ideo regulatum Capitulum non potest habilitate absentem, & non residentem, ad percipiendas distributiones, non obstante quacunque contraria consuetudine, quæ est corruptela: Garz. de benef. p. 3. cap. 2. n. 402. & 423. & ex mente sacre Congregationis, n. 423. † dicens quod nec etiam sustinetur ista exceptio per viam donationis: † Sed tamen quando distributiones amissæ accrescunt aliis Canonicis, & possunt illis fuerunt acquisitæ, possunt consentire quod absens portionem suam habeat: Rot. decis. 1. n. 4. part. 1. recent. † Excipio tamen causam infirmorum, seu iustæ & rationabilis necessitatis, aut evidentia Ecclesiæ utilitatis: de quibus in cap. unico de iure non residendi, in 6. & vide quæ dixi supra, cap. 1. num. 47. part. 1.

CAPVT CLXIX.

De materia Regulæ, de infirmis resignantibus, quæ est Regula 19. Sanctissimi D. N. Alexandri Papæ VII. conclusum illi locū esse in collationibus Ordinariis, quamvis contrarium servetur in Gallia. Item huic Regulæ locum esse in mutationibus, seu permutationibus. Et quæ hoc in capite sit observanda in premorum Tribunalium Gallie, præsertim circa probationem fraudis in permutatione, ex conjecturis, in odium Graduatorum, sive æqualis, sive inæqualis sit permutatio: Et utrum in materia huius Regulæ collatio ex permutatione censeatur potius voluntaria, quam necessaria. Si collatio facta fuerit in certis summo Pontifici immediate subiectis de beneficio sito in Gallia, utrum debeat quoad hanc Regulam observari consuetudo, vel præjudicia tribunalium Gallie. In Legatione huic Regulæ derogari posse, & debere: non tamen in præjudicium in dulti Cardinalis. Et in quibus casibus generis beneficiis huic Regulæ locum esse, nisi illi per habentem potestatem fuerit derogatum.

SVMMARIVM.

- 1 Regula de infirmis S. P. Alexandri VII. non inferiunt.
- 2 Regula

Qu. & Res. benef. Pars III. Cap. CLXIX. III

- 2 Regula de infirmis locus est etiam in collatore ordinario.
- 3 In Gallia Episcopi, & alii collatores ordinarii non subiiciuntur Regula de infirmis resignantibus, & num. sequenti.
- 4 Si resignatarius, cui Episcopus contulit in Gallia, moriatur intra viginti dies post resignationem, beneficium non vacat per obitum, sed per resignationem.
- 5 Extra Galliam Regula de infirmis locum habet in permutatione.
- 6 Mortuo permutante intra viginti dies, ejus beneficium Ordinarius conferre potest uti vacans per obitum.
- 7 Huic Regula de infirmis, de jure locus est etiam in permutatione aequali.
- 8 Fraudis conjectura qua sint dum agitur de permutatione beneficiorum.
- 9 Permutationes beneficiorum fieri etiam possunt coram Ordinariis.
- 10 In Senatu Tolosano huic Regula de infirmis locus est quando agitur de collatione necessaria, seu ex causa permutationis.
- 11 Ex veriori sententia apud Gallos permutatio dicitur potius spontanea, quam necessaria collatio.
- 12 Graduati, vel indultarii in Gallia non admittuntur ad probationem fraudis, quando agitur de simplici resignatione, mortuo intra viginti dies resignante; secus est si agatur de mutua resignatione ex causa permutationis.
- 13 Si collatio beneficii existens in Gallia facta fuerit in terris subditis immediate summo Pontifici, observanda sunt Curiarum Gallia praedicta.
- 14 In dubio non attenditur persona conferentis beneficium, sed potius locus in quo beneficium solum est.
- 15 Legatus Avenionensis potest derogare Regula de infirmis, immo requisitus derogationem denegare non potest.
- 16 Derogatio facta in Legatione Regula de infirmis sortitur effectum etiam in praedictis Graduatorum nominatorum in illorum mensibus.
- 17 Derogatio Regula de infirmis operatur etiam in praedictis Indultariis Curiarum Galliae.
- 18 Regula de infirmis locum etiam habet in Cardinalibus in infirmitate resignantibus, & eorum familiaribus, n. 19.
- 19 Huic regula de infirmis derogari non potest in praedictis indultariis Cardinalibus confessorum; & ita iudicatur in Gallia.
- 20 Infirmi in Curia resignantis, & intra viginti dies decedentis beneficium vacat quidem in Curia; non tamen est reservatum, & potest a quocunque Ordinario conferri. Sed contrarium verius est ex mente Rota Romanae.
- 21 Sub hac regula comprehenduntur beneficia patrimonialia, quae filiis naturalibus certi loci conferenda sunt.
- 22 Item Praeceptorum perpetua, si data sint in titulum beneficium.
- 23 Item commende, & quaecumque alia beneficia, quavis litigiosa, reservata, electiva, secularia, & etiam regularia.
- 24 Item hac Regula de infirmis observanda etiam est in beneficiis priuilegiatorum.
- 25 Mortuo resignante intra viginti dies patronus confert per obitum, nec Papa aut alius confert nisi tanquam vacans per obitum, & ad praesentationem patroni.

Sanlegerii Tom. I. I. Pars I.

- 27 Regula de infirmis locum habet etiam in dignitatibus.
- 28 Si Abbas, vel Abbatissa infirma resignans moriatur intra viginti dies de eadem infirmitate, poterunt Monachi, vel moniales procedere ad electionem.
- 29 De materia Regula de infirmis, fuscè tractavit Parisius.

QUIA Regula Cancellariae de infirmis resignantibus una est ex illis quae receperunt in Gallia, praecipuas difficultates, quae circa illius praxim occurrunt, paucis explanandas esse existimavi.

Primum igitur notandum est, olim Regulam hanc de viginti diebus, sic simpliciter fuisse nominatam, ita ut omnes resignationes comprehenderet, siue in infirmitate, siue in sanitate factas; sed postea felicis memoriae Bonifacius VIII. anno circiter 1295. Regulam de viginti diebus, instituit de infirmis resignantibus, licet utroque nomine saepius promiscue utamur, ut ostendit Louet in sua recollectione arrestorum, littera B. n. 15. Cui Regulae alii Successores aliquid semper addiderunt. Ea autem talis est quae sequitur, juxta publicationem factam per Sanctissimum D. N. Papam Alexandrum VII. in crastinum suae assumptionis ad Pontificatum, nempe die 7. Aprilis anni 1656. & est in ordine Regula 19.

Item voluit quod si quis in infirmitate constitutus resignaverit, siue in Romana Curia, siue extra illam aliquod beneficium, siue simpliciter, siue ex causa permutationis, vel alias dimiserit, aut illius commendae cesserit, seu ipsius beneficii unionis dissolutioni consenserit, etiam vigore supplicationis, dum esset sanus signata, & postea infra viginti dies a die per ipsum resignantem praestandis consensibus computandos, de ipsa infirmitate decesserit, & ipsum beneficium quavis auctoritate conferatur per resignationem sic factam, collatio huiusmodi sit nulla, ipsumque beneficium nihilominus per obitum censeatur vacare.

Notandum secundum, quod diutius alias disceptatum fuit, utrum haec Regula de infirmis locum haberet in collationibus factis per Episcopos, aut alios ordinarios collatores? Vera tamen resolutio est, huic regulae locum esse, etiam in collationibus factis per Ordinarios: ita docet Gomel, ad hanc regulam, q. 66. Paris. de resignat. lib. 2. q. 5. n. 8. quos citat & sequitur Barboz. de jur. Eccles. univers. lib. 3. c. 15. n. 130. Cokier ad dictam regulam, n. 20.

In Gallia tamen contrarium iudicatur, & observatur; nempe resignationem puram & simplicem factam coram Ordinario non subjacere dispositioni huius Regulae, quidquid in contrarium dicat Rebuffin praxi ad hanc regulam, gloss. 1. 2. n. 1. & in tractat. nominat. q. 16. n. 18. ejus enim opinio non admittitur in Gallia. Sed quamvis resignans moriatur intra viginti dies infirmitatis, ab ipsa resignatione computandos, beneficium non vacat per ejus obitum, sed remanet penes resignatarium suipertitem. Addent. ad Paris. de resignat. lib. 2. q. 5. n. 8. Papon. lib. 3. tit. 2. Arrest. 1. Louet littera I, n. 5. & ibi Addent.

Notandum tertium, quod saepius fuit dubitatum utrum collationes Ordinariorum, vigore resignationum coram ipsis per constitutos in infirmitate factarum, eximantur in Gallia ab huius Regulae observatione, quando agitur de mutuis resignationibus ex causa permutationis factis? Pro cuius quaestionis decisione.

Supponendum est primum, quod extra Galliam, ubi regula ista observatur secundum ejus tenorem, indubitatum est, illi locum esse in permutatione.

sive propter verba illa regulæ, sive simpliciter, sive ex causa permutationis: per quæ verba cessant omnes controversiæ, de quibus tractat Cokier. in *tractatu de permutat. benefic. cap. 5. lib. 1.* Si igitur resignans ex causa permutationis moriatur intra viginti dies prædicti consensus, beneficium illius permutatum alteri liberè conferri poterit. Cum enim duæ sint causæ finales hujus regulæ, nempe ut fraudes evitentur, quæ fieri possent in præjudicium Ordinariorum, & ne detur successio quasi hereditaria in beneficiis; sublata prima causa, remanet secunda, nempe vitandæ successionis hereditariæ, ut Cokier loco citato discit n. 3.

Quæ rationes cum locum etiam habeant, sive permutatio sit æqualis, sive inæqualis; dicendum est etiam in permutatione æquali huic Regulæ locum esse; potest enim fieri fraus etiam si beneficia permutata sint æqualia; seu paræ valoris; quia infirmi ad fraudandum Ordinarios, vel Graduatos, quibus afficeretur beneficium ægrotantis, in eo mente, turno, vel articulo, non autem beneficium compermutatum, quod forsan esset de jure patronatus laicali, facerent talem permutationem: Ideo hoc casu nõ erit recurrendum ad conjecturas fraudis, de quibus Gloss. in *dicto c. 2. in verbo, vel alias*, aut ad similes, de quibus Cod. Fabrian. *lib. 1. tit. 2. de sacrosanct. Eccles. definit. 88.* & Rebuff. *conf. 22.* Quamvis ex eo solo irritam non esse collationem asserat Faber. Non, inquam, erit ad conjecturas fraudis hoc casu recurrendum; quia quomodocunque locus erit Regulæ, sive æqualis, sive inæqualis sit permutatio; cum non solum inæqualitas fraudem arguat, sed in permutatione æqualis fraus etiam fieri possit; ut dictum est: quod bene probat Paris. *de resignat. lib. 12. quest. 5. num. 15.* & ab hac opinione recedendum non existimo, tum propter generalia verba dictæ Regulæ, tum etiam propter Rotæ auctoritatem, apud Put. *decis. 234. alias 235. lib. 3.* Ideo non est admittenda distinctio, quam assertit Petr. Gregor. in *instit. rei benefic. cap. 3. num. 15.* & in nostram sententiam inclinat Cokier ad hanc regulam 18. quæ hodie est 19. n. 29. & clare probat Rot. apud Achill. de Grassi. *decis. 376. alias decis. 1. ad regulam de infirmis, in fine suarum decisionum*, quem citat Gonzal. ad regul. 8. gloss. 1. 4. n. 57.

Secundò supponendum est, etiam coram Ordinariis fieri posse beneficiorum permutationes, non obstantibus constitutionibus Pii V. quæ in contrarium allegari possent, ut observat Cokier, in *dicto tract. de permut. lib. 2. c. 2. n. 4. & 5.* quod potissimum in Gallia locum habet, adhibita tamen causæ cognitione: Louet ad regulam de infirmis, n. 31.

Tertiò sciendum est, circa decisionem questionis principalis, non solum apud Doctores Gallos, sed etiam apud ipsas supremas Curias Parlamenti variatum fuisse: siquidem in Senatu Tolosano decisionem fuit, Ordinarium collatorem subijci huic Regulæ, quando agitur de collatione necessaria, qualis est permutatio, cum non possit beneficium permutatum alteri conferri quam compermutanti: Maynard. *lib. 1. c. 54.* ubi allegatur Chopin. de *sacra polit. lib. 1. tit. 6. n. 3.* Sed revera Chopinus probat contrarium: fatetur enim Regulam de infirmis, afficere Ordinarium, quando agitur de collatione necessaria, quod exemplificari potest in collatione beneficiorum, quæ Graduatis nominatis, vel indultariis conferenda sunt: in his siquidem non est admittenda permutatio per infirmum etiam coram Ordinario facta in illorum præjudicium, ut fuit decisum apud Papon. *lib. 1. arrestor. tit. 2. arrest. 3.*

probatis infra requisitis. Ipse autem Chopinus loco citato, *dicto num. 3. versic. ne tamen huius occasio ne decreti, dicit* spontaneas potius, quam necessarias hac in materia per Senatum Parisiensem fuisse declaratas permutationes beneficiorum: idem Regula de infirmis, quoad permutationes coram Ordinariis factas, locum non esse; eodem plane modo quo in simplicibus & puris resignationibus superius ex jure Gallico constitutum est; & idem si permutans intra viginti dies decesserit, subsistere nihilominus permutationem, nec per obitum permutantis infringi.

Ego hanc Chopini sententiam veritatem existimo, nisi per graduatum, aut indultarium proponeretur fraudis conjectura: nam licet quando agitur de simplici resignatione non admittantur similes personæ ad probationem fraudis, desumptæ ex *dicto cap. 2.* & Gloss. *ibid. de renunciat. lib. 6.* velut quod resignans esset infirmus, & quod resignatio facta sit in favorem conjunctæ personæ, & quod agatur de beneficio affecto graduatis, & similibus, sed debeat hoc casu probari fraus extra regulam de infirmis, veluti illicita nundinatio, aut quædam mile, ut per Scholast. ad Louet littera P. n. 41.

Licet etiam quando agitur de permutatione facta coram Ordinario, & probatur permutationem non solum fuisse factam in fraudem, sed etiam fictam & simulatam, veluti si probaretur permutationem fuisse per infirmum factam de beneficio pingui, cum alio pauci reditus; & indultarius pinguis beneficii illius possessionem accepit, eo qui tenuè accepit, illius possessionem negligenter; & similia concurrentibus limitationibus, possit impetrans per obitum impetrantis pingue beneficium contra resignationem intra viginti dies decedentem obtinere, ut nonnulli ad Louet littera Ln. 5.

Tamen probatis simpliciter fraudis conjecturis per Graduatum, vel indultarium, mortuo intra viginti dies permutante, Graduatus, vel indultarius impetrans per obitum fundatus erit, ut notatis per Louet littera G. num. 8. Quod insuper ut locum habeat quando agitur de permutatione nam si de simplici resignatione ageretur, non amitteretur Graduatus ad fraudis probationem: Graduatus nullum jus habet in beneficio, quod per alium possidetur, propter spem mortis, cui tempus adeo incertum est, ut is qui beneficium mortem expectabat, prior quandoque mortuus nullum quoque lucrum à beneficiario vel collatore accipiat, nec damnum patiar, cum agatur de prioribus incerta: ut paucis & bene explicat Papon in notis ad regulam Cancell. cap. 3. fol. 72. versic. contra, & versic. tres presumptiones. Et hæc satis de præxi Gallia.

Norandum est quartò, quod fuit aliàs dubium circa collationem Archiepiscopi Avenionensis factam de beneficiis suis intra suam diocesim, & tertiis Christianissimi Francorum Regis, utrum Regula ista de infirmis resignantibus, locum habeat in collationibus extra Galliam: cum incertum sit collationem beneficii, quæ est actus voluntatis jurisdictionis, fieri posse ubicunque, extra territorium, l. 2. ff. de offic. proconsul. Dominicus cap. final. de offic. vicar. Gloss. pragmatice sanctionis tit. de collationibus, §. item voluit, in verbo Vicar. numero 10. & sic an attendatur locus collationis subditus immediatè summo Pontifici, etiam in temporalibus, an verò locus ubi situm est beneficium? Vera resolutio est, attendendum locum, in quo

Qu. & Res. benef. Pars III. Cap. CLXIX. 113

- quo situm est beneficium : & sic Archiepiscopum Avenionensem , quoad beneficia quidem Avenionensia , & alia sita in terris Pontificis , subijci huic Regulae , sed quoad beneficia Galliae illis non supponi . ¶ Ratio est , quia in dubio non attenditur persona concedentis , sed locus , in quo situm est beneficium , Paris. de resignat. lib. 1. q. 1. §. 1. & certum est quod in tribunalibus Galliae , coram quibus similibus beneficiorum controversiae tractantur , non aliter quam juxta proprium stylum judicatura sunt . Sed si collator Gallus conferat beneficium situm extra Galliam , multi credunt locum beneficii attendi debere , ut Romanus . Bertrandus & alii quos citat Gonzal. ad Regul. 8. Cancell. gloss. 10. n. 4. §. 31. Alii personam collatoris Galli , propter favorem concordatorum , & jurisdictionis ordinariae , ut Mohedan. dec. 3. de praejud. & Gonzal. loco citato , n. 31. Et sic si ista opinio vera sit , concludendum erit quod locus beneficii quandoque attendi debet , quandoque persona conferentis , prout favorabilis erit collationi ordinariae , & sic non obstat decisio Mohedani nostrae conclusioni . De hac questione videri poterunt tradita per Bertrand. conf. 38. n. 1. vol. 3. p. 1. Chassan. conf. 3. post n. 15. versic. Item adde , Verall. decis. 178. p. 1. Garc. de benef. p. 3. c. 3. n. 28. Sed tamen addentes ad Decium conf. 207. alias 209. lit. B. dicunt Romanum conf. 361. & conf. 376. pessime consuliisse . Ad idem videatur D. Fevret in tract. de abusu lib. 2. cap. 6. n. 15. circa med. versic. il s'est présenté , fol. 219.
- 15 Notandum quintò , quod licet aliàs inter Doctores Galliae fuerit dubitatum , utrum Legatus possit huic Regulae derogare ; hodie tamen res est expedita ; adeò ut non solum possit , sed etiam teneatur Legatus huic regulae derogare requisitus , ut superius probavi in quest. benef. part. 2. c. 4. §. 1. num. 29.
- 16 ¶ Postea verò dubitatum fuit utrum illa derogatio admittenda esset in praejudicium Graduatorum nominatorum in illorum mensibus ; Senatus Parisiensis sustulit dubium , dum talem derogationem valere statuit , ex quo praetoriani Iudices adversus Senatores idem jus statuere aequum putant , teste Adriano Iacqueslot in compend. benef. num. 92. atque super hoc arrestum allegabatur sub die 2. Junii 1536. apud Pichæum in tractat. des libertez. §. c. art. 43. quod Rebuff bene comprobatur in concordat. tit. de collationib. §. praefatque Ordinarii , in verbo , valere contigerit . fol. mibi 950.
- 18 An autem hac Regula locum habeat in Cardinalibus infirmis resignantibus ? Affirmativè concludit Paris. de resignat. lib. 12. q. 4. num. 7. dicens ¶ idem fortius obtinere in eorum familiaribus , ibidem n. 20. & hanc veriorè esse sententiam dicit Cokier . ad regul. 18. num. 10. versic. contraria tamen opinio , §. num. 11. Intellige cessante privilegio Pontificio . ¶ In praejudicium tamen indulti Cardinalium huic Regulae derogari non posse , decusum fuit apud Louet littera B n. 15.
- 21 Notandum Sextò , quod beneficium vacans per obitum , juxta dispositionem hujus Regulae , quamvis resignatum fuerit in Curia , non tamen est reservatum ; sed potest à quocumque etiam ordinario collatore conferri , ut concludit Cokier ad dictam regulam , n. 23. quem tamen reprobat Lotter. de re benef. lib. 3. q. 15. num. 66. post Rotam decis. 419. in fine , part. 1. divers. Ab hac igitur Rotae sententia non est apud nos recedendum .
- 22 Notandum Septimò , quod sub hac Regula omnia beneficia comprehenduntur , nempe beneficia patrimonialia , idest quae conferri debent filiis

naturalibus certi loci : ¶ Praeceptorum , si sine perpetua , data in titulum perpetuum beneficii : Commenda , & quaecumque beneficia etiam litigiosa , reservata & electiva , regularia , & saecularia , ut probat Barb. in tract. de iure Ecclesiast. univers. lib. 3. c. 15. n. 129. ¶ Item locum etiam habet Regula in beneficiis jurispatronatus , Paris. de resign. lib. 12. q. 3. n. 22. ¶ Mortuo igitur resignante intra viginti dies , vacabit quidem per obitum beneficium jurispatronatus , non tamen statim conferre poterit Papa , vel Ordinarius liberè ; sed tantum ad praesentationem patronorum , qui praesentabunt per obitum , teste Paris. d. lib. 11. q. 3. n. 37. §. 38. Quod autem de beneficiis dictum est , locum etiam habet in Dignitatibus , ut si illas resignans intra viginti dies moriatur , beneficium vacet per obitum , & non per resignationem : ¶ Idèd si Abbas , vel Abbatissa infirma resignaverit , & moriatur intra viginti dies de eadem infirmitate , poterunt Moniales , vel Monachi procedere ad electionem : Cokier ad regulam praedictam .

Reliqua , quae ad hujus Regulae materiam pertinent , videri poterunt apud Paris. toto lib. 11. de resignat. beneficiorum . Haec praecipua dixisse sufficiat .

CAPVT CLXX.

De impetrantibus per obitum beneficia viventium , & illorum poenis . Et quando reddantur inhabiles ad illud idem beneficium malè impetratum obtinendum : Et à quo desuper dispensari possint . Vtrum justa , & probabilis ignorantia ab his poenis excuset . Quomodo differat Regula de impetrantibus beneficia viventium , à Regula de verisimili notitia . Regulae huic de verisimili notitia subijci Legatos , & Ordinarios , quoad collationes per eos faciendas , non autem collationes factas in Regalia . In quibus casibus admittatur in Gallia derogatio illius Regulae . Quid de praesentationibus patronorum ante tempus verisimilis notitiae factis . Quae sit poena occultantium corpus defuncti . Quomodo computari debeat tempus verisimilis notitiae , ratione distantiae locorum . Episcopus utrum possit conferre beneficium sub illa conditione , si vacat . Eandem regulam etiam locum habere in concessionibus factis per Papam motu proprio .

SVMMARIVM.

- 1 Quae sit poena impetrantis beneficium viventis de jure communi .
- 2 Quid contineatur appellatione communionis Ecclesiasticae .
- 3 Impetrans beneficium viventis non potest illud amplius obtinere , nisi dispensetur à Papa .
- 4 Ordinarius qui contulit beneficium viventis , non potest illud amplius conferre , nisi probabilem habuerit ignorantiam ; sed tamen requiritur declaratoria .
- 5 Non sufficit ad incurrendam dictam poenam praesentatio